

GDY MNIE RANNA ZORZA BUDZI

Gdy mnie ran - na zo - o - rza bu - dzi i snu
Gdy zło - ci - ste sło - oń - ce wscho - dzi, mi - ę
Pta - sząt świer - got szcze - e - bio - tli - wy, nu - ci,
Nie, mój Bo - że, nie - e, mój Pa - nie! Pó - ki
Nie wiem, co mnie dzi - i - siał cze - ka, śmierć lub
Sku - tki Je - go wo - o - li świę - te, lecz po -

ma - ra ju - už nie tu - dzi, Wie - lki Bo - że, w ta - kiej
czu - cia we - e mnie ro - dzi. Pe - ę ten je - stem tej u -
Stwó - rco, Two - o - je dzi - wy. A ja mam być ska - mie -
ty - lko tchu - u mi sta - nie, wiel - bić Cie - bie bę - dę
na - paść złe - e - go człe - ka; Ja - ka bądź mnie spo - tka
bu - dki nie - e - po - ję - te; a że przez nią świat is -

do - bie pier - wsza mo - ja my - yśl ku To - bie.
fno - ści, że to znak Twej o - o - pa - trzno - ści.
nia - ły na ten wi - dok Two - o - jej chwa - ły?
szcze - rze, u - fny To - bie w pra - a - wej wie - rze.
trwo - ga, ja do me - go wzdy - y - cham Bo - ga.
nie - je, w niej po - kła - dam mą - ą na - dzie - ję.

